

Sygn. akt I KZ 52/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 października 2022 r.
zażalenia P. Z.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego
z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. akt I KO 36/22,

o odmowie przyjęcia jako oczywiście bezzasadnego
wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku M. G.
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z 14 lipca 2022 r. Przewodniczący Wydziału III działający na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Karnej, na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. 2020.2072 ze zm.) w zw. z art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. 2021.1904) odmówił przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku M. G. z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

Zażalenie na przedmiotowe zarządzenie wniósł adw. A. W. - pełnomocnik P. Z., zaskarżając je w całości i zarzucając:

„I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść spornego zarządzenia, tj.:

1. art. 80 § 2b Ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 45 Konstytucji RP, poprzez:
 1. błędne odmówienie przyjęcia wniosku Pana P. Z. o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku M. G.;
 2. stwierdzenie oczywistej bezzasadności wniosku ze względu na niebudzące wątpliwości stwierdzenie, że czyn zarzucany SSN w stanie spoczynku M. G. nie zawiera znamion czynu zabronionego,
 3. stwierdzenie, że opis czynu i argumentacja wniosku nie wskazują jakie uprawnienia funkcjonariusza publicznego zostały przekroczone;

w związku z powyższym odebranie Panu P. Z. do gwarantowanego Konstytucją RP prawa do sądu oraz sprawiedliwego i jawnego rozpoznania jego sprawy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 231 § 1 k.k. poprzez stwierdzenie, że działanie SSN w stanie spoczynku M.G. nie zawierał znamion czynu zabronionego;
2. art. 190 § 1 k.k. poprzez stwierdzenie, że Pan P. Z. nie potraktował groźby skierowanej do niego poważnie i nie uważał, że jej spełnienie jest prawdopodobne, co jest sprzeczne z przedstawionym stanem faktycznym”.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia i merytoryczne rozpoznanie wniosku skarżącego o zezwolenie na pociągnięcie SSN w stanie spoczynku M. G. do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Podniesione w zażaleniu zarzuty dotyczące zarówno obrazy przepisów postępowania, tj. art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak i przepisów prawa

materialnego, tj. art. 231 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k., oraz wskazana na ich poparcie argumentacja, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Analiza treści zażalenia wskazuje, iż zawarte w niej argumenty są zbliżone do tych, które zostały podniesione we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego M. G., a których to Przewodniczący Wydziału III działający na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Karnej z powodów, o których mowa w zarządzeniu, nie podzielił. Autor zażalenia, poza powtórzeniem argumentów zawartych we wniosku nie wskazał na tego rodzaju uchybienia zarządzenia, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Środek odwoławczy nie może odnosić się tylko do odmiennej oceny materiału zebranego w sprawie, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich konkretnie uchybień dopuścił się organ *a quo* w dokonanej przez siebie ocenie, czemu skarżący nie sprostał.

Wskazać należy, że zastosowany tryb z art. 80 ust. 2b ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, pozwalając na merytoryczną ocenę wniosku P.Z. pod kątem jego „oczywistej bezzasadności”. W świetle prawidłowo przywołanego orzecznictwa Sądu Najwyższego i piśmiennictwa tematycznego działający z upoważnienia Prezesa Izby Karnej Przewodniczący Wydziału III prawidłowo ustalił, że już sam opis czynu zarzucanego sędziemu M. G., kwalifikowanego przez wnioskodawcę z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., nie zawiera znamion czynu zabronionego, ponieważ nie wskazuje na to jakie uprawnienia sędziego sprawującego wówczas funkcję Pierwszego Prezesa SN zostały przekroczone podczas rozmowy z uczestnikami tzw. „miasteczka namiotowego” pod Sądem Najwyższym w 2017 r.

Podobnie, rzetelnie w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia ustalono, że w przypadku art. 190 § 1 k.k. nie wykazano skutku w postaci zaistnienia w świadomości pokrzywdzonego obiektywnie dającej się stwierdzić obawy zrealizowania groźby, w stosunku do której ponadto - przy braku jednoznaczności w odtworzeniu jej rzeczywistej treści - brak jest dowodów by w ogóle została skierowana do P. Z., a nie miała charakteru wyłącznie abstrakcyjnego.

W konsekwencji powyższych ustaleń stwierdzić należy, że dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia w sprawie sędziego Sądu Najwyższego w

stanie spoczynku ocena zarzutu jest prawidłowa, pełna i w żadnej mierze nie można jej czynić zarzutu dowolności. Wniosek wskazujący na istnienie podstaw faktycznych i prawnych do przedstawienia temu sędziemu zarzutu przekroczenia uprawnień funkcjonariusza publicznego i skierowania groźby karalnej wobec P.Z. uznać należało za oczywiście bezzasadny, odmawiając jednocześnie jego przyjęcia, tak jak na podstawie art. 80 § 2b ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych postąpiono w zaskarżonym zarządzeniu.

Z podanych wyżej powodów Sąd Najwyższy, postanowił, jak w części dyspozytywnej.

[as]